

ningen, får lejlighed til at melde fra. Og det er den ordening, der er: en kombination mellem på den ene side en respekt for demokratiske beslutninger og på den anden side en mulighed for, at enkeltmedlemmerne kan melde fra.

Det synes jeg er en ganske udmærket ordening, og jeg undrer mig lidt over, at hr. Anders Fogh Rasmussen, der ellers er minimalstatens fader, kan nære en så omfattende mistillid til det private initiativ, som det fremgår af det, han har sagt, og som i virkeligheden ligger bag det, Venstre og Fremskridtspartiet foreslår her i dag.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fru Pia Gjellerups seneste betragtning om de demokratiske beslutninger, der træffes i fagbevægelsen, vidner jo om, at den tradition eller fortid, Socialdemokratiet er udsprunget af, slet ikke gør sig gældende længere.

Fru Pia Gjellerup har så lidt indsigt i, hvad der foregår på det danske arbejdsmarked, at man må undre sig over, at sådan en bemærkning kan komme fra talerstolen.

Det er således ude på de danske arbejdspladser, at hvis der er nogen, der vover at løfte et øjenbryn og sige: Jeg tror egentlig ikke, jeg vil være medlem af SiD længere; og jeg vil heller ikke bare være medlem af SiD's a-kasse; jeg vil hellere være medlem af en anden a-kasse, så foregår der systematisk chikane: Tilfældigvis er der ikke flere stole i kantinen, og hver gang man går forbi vedkommende ved drejebænken, får vedkommende tilfældigvis et puf bagi.

Det er den form for systematisk chikane og rent ud sagt terror, der foregår over for de mennesker, der vover at stille sig op og sige: Jeg har mine egne synspunkter, og dem vil jeg forfægte.

Den form for demokrati at have ret til at have sine egne synspunkter tillader man ikke i den danske fagbevægelse. Der foregår en systematisk chikane af anderledes tænkende, og hvis man ikke vil makke ret og indordne sig under det, som et mere eller mindre tilfældigt valgt flertal har besluttet sig for, får man kærligheden at føle.

Derfor er betragtningerne om de demokratiske valg så langt fra virkeligheden, som man overhovedet kan komme. De er lysår fra den virkelighed, som almindelige mennesker oplever på deres arbejdsplads, hvis de vover at sætte sig op imod fagforeningspamperen fra SiD, eller hvor pokker han nu måtte være fra. Det tillader man ikke, og derfor er de beslutninger, der bli-

ver truffet, ikke demokratiske, men udtryk for terror: Folk tør ikke; de er angste for at miste deres arbejde, de er angste for, at deres familie bliver chikaneret, og de er angste for, at de ikke kan være i fred på arbejdspladsen, hvis de taler imod bjerget, og derfor er der den tilstand, der er.

Det er ikke et udtryk for demokrati og folks frie vilje; nej, det er angst, der bruges som magtmiddel. Det kender man også i mange totalitære regimer; så det er en opskrift, der er ganske velkendt.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at jeg i øjeblikket overvejer, om vi skal have middagspause.

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Nu kom vi så lidt tættere på en forklaring:

Fru Pia Gjellerups trumfargument er, at fagforeningerne og de andre faglige sammenslutninger, vi her taler om – også arbejdsgiverforeningerne – er private organisationer, og at de derfor skal have frihed til selv at bestemme over deres penge.

Min begrundelse for de ændringsforslag, som vi har stillet sammen med Fremskridtspartiet, var jeg selv inde på, at vi som udgangspunkt jo også har den opfattelse, at private organisationer selvfølgelig skal have lov til selv at bestemme over deres penge.

Fru Pia Gjellerups argumentation halter bare, idet der i hvert fald er to ting, som her nødvendiggør en særlig beskyttelse af de enkelte medlemmer:

Når vi taler om fagforeninger, er der for det første ikke en reel mulighed for, at den enkelte kan melde sig ud i protest mod, at f.eks. de kompetente organer har besluttet at give massive tilskud til Socialdemokratiet, for så mister vedkommende også sit arbejde, og det nødvendiggør en særlig beskyttelse af det enkelte menneske.

Det andet er jo, at der typisk er fradragsret for indbetalinger til disse organisationer, og jeg har da i dusinvis, ja måske hundredvis af eksempler på, at Socialdemokraterne ellers har stået for, at når det offentlige direkte eller indirekte yder et subsidium, må det offentlige også have lov til at stille nogle krav om, hvordan pengene bruges. Det er jo et argument, som Socialdemokratiet ofte har brugt. Både i forbindelse med tilskuds-